

อาณาจักร ปริศนา

深渊国度 V

ภูทลั (狐狸) เขียน
ปราณทยก แปล
thisismjtp ภาพ

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การตาย
การทรمان มีการบรรยายถึงเลือดและสภาพศพ
การปรับเปลี่ยนดัดแปลงร่างกายหรือลักษณะทางกายภาพของมนุษย์
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
การลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ ฉากนองเลือด สถานการณ์อันน่าขยะแขยง
การกักขังหน่วงเหนี่ยว การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การสังหารหมู่
ฆาตกรรม การแยกชิ้นส่วนร่างกาย การฆ่าตัวตาย
และการสลับบทบาทในการร่วมเพศ
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 184

ความสิ้นหวังกับจุมพิต

พวกเขาฝ่าทะเลเพลิงที่กำลังลุกไหม้จนมาถึงสถาบันวิจัยอันมืดมิด
ที่แห่งนี้มีตาข่ายไฟฟ้าแรงสูงป้องกันไม่ให้นักวิจัยหนี ภายในห้องโถง
สว่างไสว คนกลุ่มหนึ่งยังคงทำงานแต่พื้นที่โดยรวมดูว่างโหวง

ที่นี่เคยเป็นสถาบันวิจัยในเขตเหมือง แต่ตอนนี้กลับได้ยินเสียงครางพังดู
โหยหวนซึ่งเกิดจากมนุษย์ที่ตกอยู่ในสภาวะถดถอยดังมาแต่ไกล คนกลุ่มนี้
ยังไม่ทันได้หนีออกจากลานซึ่งดูคล้ายรังที่เป็นเหมือนฝันร้ายในความมืด

เมื่อการโจมตีระลอกที่สองของพวกเขาทะลุมาถึง สเปซส่วนใหญ่ก็
สิ้นสะเทือนเพราะอาวุธของอาวุธทำลายล้างร้ายแรงนี้

ทหารผู้ทำหน้าที่เฝ้ายามกลับมาแล้ว พวกเขาล้วนมีสีหน้าเคร่งเครียด
ไม่ใช่แค่เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นในลาน แต่เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นข้างนอกด้วย
พวกเขาเหมือนแมลงตัวสั้นเต็มเพราะไม่รู้ว่าจะตัวเองกำลังอยู่ที่ไหนในความมืด

กุยหลังเปลี่ยนรถเป็นกระสวยขนาดเล็ก พุ่งเข้ามาทางประตูโดยที่
พวกเขาทหารไม่ทันสังเกต

ก่อนหน้านี้กุยหลังได้เปิดฟังก์ชันล่องหนให้รหัสผู้ตั้งแต่ตอนออกจาก
สนามรบแล้ว

ปฏิบัติการนี้จำเป็นต้องได้รับการอนุมัติจากเมนหลัก เมื่อกุยหลังผิ้นปลุก
มันขึ้นมา รหัสผู้ตั้งก็มอบสิทธิ์เฉพาะให้แก่เขาแล้วหายไป

เหยี่ยวอันสัมผัสได้ว่ารหัสผู้ตั้งไม่ได้ขาดทักษะการรับรู้ แต่มันกำลังปฏิเสธ

ที่จะเผชิญหน้ากับความจริง

เหวยอันจัดให้คนกลุ่มนี้อยู่ในห้องว่างห้องหนึ่งบนชั้นสาม เนื่องจากสถาบันวิจัยแห่งนี้มีพื้นที่ที่ถูกทิ้งร้างเกินครึ่ง ชั้นสามจึงแทบไม่มีคนเลย

ที่จริงห้องดังกล่าวเคยมีคนพัก เจ้าของห้องเดิมเป็นนักวิจัยด้านดินแร่ แต่เสียชีวิตไปแล้ว ทหารส่วนตัวเคยมาค้นห้อง เอาของมีค่าไปหมด บนพื้นเลยมีแต่รูปถ่ายครอบครัวหนึ่งใบที่ถูกเหยียบย่ำอย่างไม่มีใส่ใจ

ไม่ว่านักวิจัยดินแร่คนนั้นถูกจับไปที่เหมืองหรือดีลิตไปแล้วกันแน่ เพราะในเมืองอ๋อญมณีนี้นักตายมากเกินไป

ห้องนี้ไม่มีคนอยู่แค่ไม่นาน แต่ภายในห้องกลับมีกลิ่นอับเหม็นน่าโหยงออกมาแล้ว มันเลยเหมือนสุสานที่มีครอบครัวเล็กๆ ครอบครัวหนึ่งหายตัวไปอย่างเงียบๆ

จากข้อมูลที่เหวยอันได้รับมาในตอนนี้องค์การพิทักษ์พันธุ์รัฐในอิงเทียนกำลังถูกโจมตีทั้งจากด้านในและด้านนอก

จะต้องมีใครบางคนใน 'รัฐบาลเถาหยวน' เอาพลังของสิ่งมีชีวิตในรอยแยกเข้ามาในเมืองที่มีการป้องกันอย่างเข้มงวดแห่งนี้แน่ๆ

ภายในกองทัพมียอดมนุษย์จำนวนไม่น้อย และเมื่อได้รับการฝึกฝนจากกุยหลิง พวกเขาก็กลายเป็นกองทัพที่สามารถต่อกรกับสิ่งมีชีวิตในหุบเหวได้

แต่การที่พวกเขาแข็งแกร่งมากเกินไปนั่นก็เป็นเรื่องที่รับไม่ได้เช่นเดียวกัน ตอนนี้กองทัพพิทักษ์พันธุ์ที่ถูกทิ้งให้โดดเดี่ยวต้องอาศัยการตัดสินใจของตัวเองไป 'กอบกู้โลก' ทำให้ส่วนใหญ่ตายกันหมดแล้ว

และส่วนหนึ่งถูกจับโยนเข้าไปในส่วนลึกของเหมือง

เหวยอันมั่นใจมากกว่าสิ่งมีชีวิตในหุบเหวจะต้องอยากได้อำนาจของยอดมนุษย์ในกลุ่มนั้น ทำให้พวกเขาต้องตกอยู่ในสภาวะถดถอยอย่างช้าๆ เป็นระยะเวลายาวนาน เมื่อสิ่งมีชีวิตจากอเวจีเติบโต เหล่าผู้กอบกู้ก็จะกลายเป็นพลังงานกับอาวุธที่มีรูปร่างน่าขยะแขยงของพวกมัน

ไม่มีจุดจบแบบไหนที่จะทรมานและเสียเกียรติไปกว่านี้นักแล้ว

เมื่ออัปจนหนทาง พวกทหารที่ตกลงไปในอเวจีก็ทรมานสุดชีวิตเพื่อช่วยให้

หงฟางหนีออกมาจากเมืองอีกครั้ง เหมือนอย่างที่ว่าหน้าหลี่เคยช่วยเด็กหนุ่ม เป็นเรื่องน่าแปลกมากที่สุดในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตที่ทั้งตกต่ำและ พังทลาย มนุษย์กลับยื่นมือที่จะช่วยเหลือผู้อื่นอย่างแรงกล้า

กุยหลิงที่ยืนอยู่ข้างเหว่ยอันกำลังมองออกไปนอกหน้าต่าง

เปลวเพลิงยังคงลุกไหม้จนท้องฟ้าครึ่งหนึ่งกลายเป็นสีแดงหม่น แสงสว่าง อันน่าอัศจรรย์ส่องลอดเข้ามาในห้อง

เหว่ยอันได้คุยกับพวกผู้บาดเจ็บอื่นๆ ถึงได้รู้ว่าตอนนี้กลุ่มผู้ประท้วง ในเกาะหยวน รวมถึงกองทัพของเต๋อซิ่นหมิงหยุดอยู่บนวงโคจรตั้งแต่แรกแล้ว ส่วนกลุ่มอิทธิพลท้องถิ่นจำนวนน้อยนิดที่เหลือรอดมาจากการถูก 'เทวทูต' กวาดล้างและมนุษย์ธรรมดาที่ไม่มีทางไปก็ถูกตีแตกไปหมดแล้ว ผู้คนแตกฉาน ชาญเซ็น แต่ก็พยายามอย่างเต็มที่จนรวบรวมยานอวกาศมาได้สองสามลำ

"ทั้งๆ ที่ทำงานสำคัญแต่กลับถูกเบี่ยงเบนทางข้างหลัง เรื่องแบบนี้ผมเจอ มาเยอะ" หงฟางเล่า "ผมหาทรัพยากรที่พอจะหาได้มาแล้ว ใช้ว่าพวกเรา จะหมดโอกาสเสียทีเดียว ยังไงก็พอจะวางเดิมพันได้สักตั้ง"

"นายรู้ไหมว่ามีโอกาสล้มเหลว" เหว่ยอันถาม

"ช่วยไม่ได้ ต่อให้ผมต้องตายที่นี่ก็เป็นเรื่องปกติ" หงฟางตอบ

เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นพร้อมรอยยิ้ม

"ผมแค่ไม่อยากติดค้างน้ำใจใคร โดยเฉพาะหน้าที่ต่อให้ผมใช้เวลาทั้งชีวิต ก็ยังใช้คืนไม่หมด" หงฟางบอก

เหว่ยอันถอนหายใจ ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกับเขาดี

"เอาล่ะ อย่างน้อยผมก็หนีออกมาได้แล้ว" ลูกเรือที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส คนที่สามเอ่ย

เหว่ยอันหันไปมองลูกเรือคนนี้แวบหนึ่ง ตอนที่เพ่งขึ้นยานเขาเห็นอีกฝ่าย นอนอยู่บนพื้นในสภาพเนื้อตัวเหวอะหะหะมีเลือดท่วมตัว แต่ตอนนี้เจ้าตัว กลับมามีสติแจ่มใสดีแล้ว

การที่ลูกเรือพูดแบบนี้อาจเป็นเพราะอยากแสดงความฮึกเหิมแม้ว่า สภาพของเขาดูใกล้จะไม่ได้แล้วก็ตาม

ในฐานะคนเพียงคนเดียวที่ถูกช่วยเหลือออกมา ลูกเรือคนนี้ทั้งได้รับบาดเจ็บสาหัสและตกอยู่ในสภาวะถดถอย ถึงขั้นติดเชื้อมีแผลพุพองด้วย ซึ่งการติดเชื้อมีทำให้แผลลุกลามตัวยาก ต่อให้มียารักษาอาการถดถอย แต่สุดท้ายเขาก็ต้องตายอย่างน่าเวทนามายในวันสองวัน

ทุกคนเย็บกันไปพักหนึ่งอย่างไม่รู้ว่าจะตอบยังงี้

ทันใดนั้นกฤษหลังโผล่ขึ้นมาว่า "ถ้าพวกคุณมีอุปกรณ์อะไรที่เกี่ยวข้องกับการปรับความถี่ของอารยธรรมโบราณ ให้ปรับไปที่โซน A-13114 ไม่ต้องสนใจการรบกวน เพราะมันจะปรับโดยอัตโนมัติ"

ชายหนุ่มกล่าวต่อ "ความถี่นี้จะสร้างหลักฐานยืนยันตัวตนของมนุษย์ภายในครึ่งชั่วโมง ช่วยไม่ให้ติดเชื้อ และมีผลในระยะห้าร้อยเมตร"

ลูกเรือคนนั้นเบิกตากว้างมองกฤษหลัง ทั้งห้องเงียบกริบ ไม่มีใครพูดอะไร เสียงของกฤษหลังเบามากกว่าแผ่ด้วยความกดดัน เพราะสิ่งที่เขายกออกมาอย่างง่าย ๆ นี้เป็นเทคนิคสำคัญที่สามารถช่วยคนงานเหมืองได้ไม่รู้กี่คน "มันไม่ควรเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น" กฤษหลังว่า

ชายหนุ่มหมุนตัวเดินออกไปข้างนอก เขายกหูฟังว่า "ไปกันเถอะ ฟังก์ชันสว่างแล้ว ต้องทำงาน"

เหวียนเดินตามกฤษหลังไป โดยก่อนออกจากห้องเขาได้กำชับคนในห้องว่าให้พักรักษาบาดแผลอย่างสงบ อย่าออกไปนอกห้อง อย่าเปิดไฟ และอย่าไปยืนข้างหน้าต่าง แล้วค่อยๆ เหวียนจะเอาของกินมาให้พวกเขา

ตอนที่เหวียนพูด ภายในห้องยังคงเงียบแบบแปลกๆ เหมือนพวกเพื่อนของหงฟางไม่สามารถทำความเข้าใจว่าเมื่อที่พวกเขาได้ยินอะไร

มีเพียงหงฟางที่ทำหน้าเข้าใจ เด็กหนุ่มมองกฤษหลังกับเหวียน ดวงตาของเขาสะท้อนภาพเปลวไฟ ไฟค้นหา และแสงที่สองมาจากห้องทดลองหลักที่กำลังทำโอทีกันอยู่ แสดงให้เห็นถึงความหวังที่แม้จะดูบ้าคลั่งแต่ก็ไร้ร่องหงฟางเป็นผู้รอดชีวิตที่มักมองโลกในแง่ร้าย แต่บางครั้งเขาก็มีใบหน้าที่ดีอ่อนเยาว์อย่างน่าอัศจรรย์

เหวียนเตรียมทำมือเช็กก่อนไปทำงานกับกฤษหลัง

เขารู้ว่าต่อจากนี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้น เมื่อองค์ความรู้ที่กุยหลังมีถูกเผยแพร่ ออกไป มันจะช่วยเหลือผู้คนได้มากมาย

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าผู้คนเหล่านั้นจะมีชีวิตที่สุขสงบ เพราะขณะ เดียวกันสิ่งนี้ก็แสดงให้เห็นถึงอันตรายบางอย่าง

เหว่ยอันรู้จักพวกองค์กรใหญ่ของสหพันธรัฐดี เรื่องที่เทคโนโลยีตัวหนึ่ง จะสามารถช่วยเหลือผู้คนได้หรือไม่ นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญเลยสักนิด สิ่งสำคัญ คือผลประโยชน์ที่อยู่เบื้องหลังว่ามีมากน้อยแค่ไหน พวกคนที่ตายในเมือง อัญมณีไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะคนติดเชื่อมีแต่คนงานเหมืองเท่านั้น พอเอา รายได้ที่คนงานเหมืองหาได้ตลอดทั้งชีวิตมารวมกันก็เป็นเงินไม่เท่าไร

มีความเป็นไปได้สูงที่ข้อมูลเหล่านี้จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับกุยหลัง เพราะฉะนั้น วันหน้ามันจะต้องถูกทำลายทิ้ง

เหว่ยอันคิดหนักว่าต่อไปควรทำอย่างไร

ชายหนุ่มเดินไปที่ห้องครัวพลางคุยกับกุยหลังว่า "การป้องกันของ ผังอเวสีแน่นหนามาก พวกเราต้องเข้าสถานการณ์อีกครั้งแล้วค่อยดูว่าจะช่วย พวกเขามากมายแค่ไหน..."

"เรื่องนั้นอยู่ในอำนาจของฉัน" กุยหลังกล่าว

ชายหนุ่มก็หันหน้ามองเงาดำตรงมุมโต๊ะอย่างเลื่อนลอย

เหว่ยอันชะงัก เมื่อเขาสัมผัสได้ถึงความหนาวเยือกและเดือดดาล

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าจะพูดอะไร เขาหาถ้อยคำเอ่ยออกมาไม่ได้สักประโยค

เหว่ยอันเลยเดินไปตรงหน้ากุยหลังและยื่นมือออกไปแตะเขา ปลอบโยน อย่างหยิ่งเหง เนื่องจากอดีตของหมอนั่นคือหายนะที่ไม่สามารถแก้ไขได้...

จังหวะนี้เองเหว่ยอันพลันรู้สึกเจ็บแผ่นหลังอย่างยากจะทนจากการ ชิงใครในไซ

การชิงใครในไซที่รุนแรงอย่างที่พูดนี้ทำให้เหว่ยอันภาวพิศและร่วงลง ไปสู่...การผ่าตัดนำกระดูกสันหลังออกมา

เขาเห็นสองตาดำของกุยหลัง เนื่องจากดวงตาของเจ้าตัวถูกควัก ออกไปแล้ว เลยเหลือแต่โพรงมืดๆ มองไม่เห็นกันบึ้ง...

เวลาไหลผ่านไปกระทั่งเหยยอันสะดุ้งตื่นขึ้นมา
 ที่มีดแล้ว เขาจมอยู่ในการชิงโครโนซ์อันแสนเจ็บปวดนี้ประมาณหนึ่งวัน
 เหยยอันนอนอยู่บนเตียงที่ถูกหลิงทำให้ หมอนั้นอยู่ข้างเขา พอเห็น
 เหยยอันฟื้นก็ยิ้ม

"นายสลบไปเกือบสิบชั่วโมง" กุยหลิงบอก "ฉันจะไปทำอะไรมาให้คุณ
 ในสถาบันวิจัยมีประหม่ถึงสำเร็จรูปกับขนมปังกรอบ ในสวนดอกไม้ก็น่าจะ
 ยังมีผักสดอยู่ ตอนนี้อบนอกมีเคอร์ฟิว แต่สถาบันวิจัยถูกยกเลิกการเฝ้าระวัง
 แล้ว ดีๆ หน่อยพวกเราค่อยออกไปเดิน..."

กุยหลิงพูดไม่ทันจบเหยยอันก็สวมกอดเขาแน่น
 ส่วนหนึ่งในจิตสำนึกของเหยยอันยังคงติดอยู่ในการชิงโครโนซ์
 ที่นั่นกุยหลิงมองไม่เห็นเขา และจมจ่อมอยู่ในความเจ็บปวด
 กุยหลิงคือปีศาจที่ถูกมนุษย์กักขังชายหนุ่มจึงมีแต่ความโกรธแค้นและ
 หวาดกลัวจับใจ

เพราะเจ้าตัวไม่รู้ว่าต้องทำยังไงต่อไป กุยหลิงไม่อาจตายได้และ
 นึกภาพอนาคตไม่ออกว่าจะเป็นแบบไหน เนื่องจากเทคโนโลยีและอารยธรรม
 ของเขายังไปไม่ถึง กุยหลิงจึงอยู่ตัวคนเดียวและร่วงตึงลงไปใหนุบเหว...

ความสิ้นหวังและเดียวดายนี้น่ากลัวเกินไปแล้ว

เหยยอันกดกุยหลิงลงบนพื้นอย่างแรงและขยี้บเข้าไปจูบเขา

มันเป็นการจูบแบบสะเปะสะปะ เหยยอันอยากปลอบใจกุยหลิงแต่ไม่รู้ว่าจะ
 ต้องทำยังไง ขณะที่กุยหลิงก็ใช้มือข้างหนึ่งล็อกศีรษะของเหยยอันไว้แล้ว
 จูบตอบ

เหยยอันรู้สึกเหมือนศีรษะจะระเบิด เพราะนี่เป็นจูบแบบคนรัก ไม่ใช่แค่
 การชิงโครโนซ์ในสมอง แต่เป็นจูบที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความจริง

แน่นอนว่าเขารู้จักการจุมพิต มันจึงไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่สำหรับเหยยอัน
 ที่ผ่านมาการจูบก็เป็นแค่การแลกเปลี่ยนสารคัดหลั่งไร้สาระซึ่งเขาไม่เคย
 ปราณนา

แต่ตอนนี้สมองของเหยยอันว่างเปล่า ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าปอด

ก่อนทั้งตัวลงไปดินแดนที่ไม่รู้จัก...เขาเข้าใจเรื่องความรักเหมือนอย่าง
เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด แต่ไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกว่างเปล่าแบบนี้

ความรู้สึกยามริมฝีปากและเรียวลิ้นเกี่ยวพันกันอบอุ่นมาก มันห่อหุ้ม
จิตวิญญาณอย่างแนบแน่นจนฉันไม่หลุด คิดอะไรไม่ออก

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ถ้อยคำใดๆ จะสามารถอธิบายได้ และเมื่อไม่มีการพูดจา
ทุกอย่างก็หายวับไป

กุยหลังผล่ออกเพื่อมองเหยยอัน

ใต้แสงสลัวราง ดวงตาสีฟ้าเข้มอยู่ใกล้เขามาก และสายตาคู่นั้นได้
ห่อหุ้มเหยยอันไว้อย่างสมบูรณ์

"เหยยอัน" กุยหลังพูดเสียงกระซิบเล็กน้อย "นายต้องหายใจนะ"

เหยยอันมองดวงตามืดดำของกุยหลังพบว่าร่างกายของพวกเขาสองคน
แนบติดกันจนเขาสัมผัสได้ถึงลมหายใจ ความอบอุ่นจากร่างกาย รวมไปถึง
ความกระสันบางอย่างของกุยหลัง

เหยยอันไม่รู้ว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่จุดนี้ ทั้งที่ชีวิตของเขาผ่านเรื่องต่างๆ
มามากมาย แต่เวลานี้เขากลับรู้สึกไม่คุ้นเคยกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

ทั้งที่เขาควรจะคุ้นชินและเข้าใจเรื่องพวกนี้ดี...อย่างน้อยก็ดีกว่า
กุยหลัง เหยยอันคิดว่าเขารู้เรื่องความสัมพันธ์ดีกว่ากุยหลังเยอะ

ผ่านไปสิบวินาทีเหยยอันถึงหาลมหายใจของตัวเองพบและกระอัก
กระอ้อยอย่างหมดสภาพ

กุยหลังรีบผล่ออกเพื่อประคองเหยยอันขึ้น และช่วยตบหลังให้เขา

ในที่สุตสติของเหยยอันก็กลับคืนสู่สมอง มันทำให้เขาช็อกในการ
ตอบสนองของตัวเอง

แค่จับกันดูดดื่มชนิดหน้อย ไม่ใช่เรื่องใหม่อะไรเลย แต่แหม่ทำไมถึง
กลายเป็นแบบนี้ได้วะ!

บทที่ 185

สิ่งที่กฤษหลังอยากทำ

ตอนแรกเหวยอันมั่นใจมากกว่าเขาไม่ต้องการความสัมพันธ์ทางกาย
จริงอยู่ที่เขาชื่นชอบการสัมผัสเนื้อตัวกฤษหลัง แต่การจุมพิต ล้มเลีย และ
ขบกัดพวกนั้นมันผิดปกติดังมาก แถมบางครั้งเหวยอันก็รู้สึกได้ว่าร่างกาย
ของตัวเองต้องการอะไรที่มากกว่านี้

เขาไม่ใช่คนที่ควบคุมความต้องการไม่ได้ และรู้ว่าการผูกมัดที่เกิดจาก
เพศสัมพันธ์เป็นอะไรที่สนทนนามากกว่าการกอดจูบ...ที่ผ่านมามีโอกาส
หลายครั้งที่สามารถใช้กำลังหักหาญกฤษหลังได้ แต่เหวยอันก็ไม่เคยล้าเส้น

ที่เขาทำเรื่องพรครั้งนี้ไม่ได้เป็นเพราะเขากลัว

แน่นอนว่าการที่มนุษย์มีความต้องการทางกายเป็นเรื่องปกติมาก
แต่เหวยอันเคยเห็นความสัมพันธ์อันด้ามืดมามากมายเกินไป เขึกซ์มักจะทำ
ลายตรรกะในสมองของผู้ที่ควบคุมและถูกควบคุมเสมอ ยิ่งคุณไม่สามารถ
หนีออกไปจากโครงสร้างทางสังคมได้ด้วยแล้ว วันหนึ่งสิ่งที่เคยเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดาอย่างเขึกซ์ก็จะผิดเพี้ยนไป

เหวยอันรู้สึกว่ารูกระหว่างเขากับกฤษหลังผิดไปจากจูบที่เขาเคยเห็น
แต่ก็บอกไม่ได้ว่าต่างกันตรงไหน

หลายคนอาจรู้สึกว่าเขาสองคนไม่เหมือนกัน แต่การกระทำ
แบบเดียวกันย่อมให้ผลลัพธ์แบบเดียวกัน ซึ่งเหวยอันไม่มีทางยอมเสี่ยงกับ
อะไรแบบนี้

ทว่าภายหลังกลับดูปกติดีมาก ไม่ได้มีที่ท่าชวนอึดอัดใจเลย

การชิงครั้งนี้ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเหวยอันอย่างรุนแรง แหล่งพลังงานย้อนกลับเล็กน้อย ต้องใช้เวลากว่าจะฟื้นพลังกลับมาได้

จากนั้นภายหลังก็ทำอาหารมาให้เหวยอัน...อืม ภายหลังพอจะทำบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปได้เข้าทำอยู่ละ

พวกเขากินอาหารกันตามปกติ เหวยอันหิวแทบขาดใจเลยรู้สึกว่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปรสชาติไม่เลว

"เมื่อก่อนตอนอยู่ในกองทัพนายทำอาหารปอ่ยไหม" เหวยอันชวนภายหลังคุยเรื่อยเปื่อย

"ในกองทัพมีโรงอาหาร แต่เวลาออกไปข้างนอกเราต้องหุงหากันเอง" ภายหลังตอบ "เพราะบางครั้งพวกเราต้องลงไปในที่ที่อยู่ลึกมากๆ"

"แล้วนายเคยกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปในอเวจีไหม"

"เคย มั่นงายดี"

"มีน่านายถึงต้มบะหมี่แกง"

ภายหลังอืมให้เขา เหวยอันไม่ค่อยเห็นชายหนุ่มอืมแบบนี้ แถมยังถือชามบะหมี่อยู่อีกด้วย เหมือนเป็นชายหนุ่มที่ใช้ชีวิตร่วมกับเขาจริงๆ ภายหลังอืมหวานดูดีมาก

"นายกินแบบนี้ไปก่อน" ภายหลังว่า "ไว้ฉันเอาทรัพยากรในเมืองกลับมา แล้วจะเคลียร์ของข้างในทิ้งและเปิดระบบล้างไวรัสชุดใหญ่ จะได้จุดพลังงานสวยๆ ฉันจะจุดพลุให้นายดู"

เหวยอันหัวเราะ ความวิตกกังวลเมื่อครู่ถูกโยนทิ้งไปไกลลิบ ทุกอย่างกำลังดำเนินไปอย่างปกติ

เขาตอบอีกฝ่ายว่า "โอเค"

ห้องฟ้ามืดสนิทแล้ว ไฟของสถาบันวิจัยจึงสว่างเป็นจุดๆ เหมือนดวงดาว ให้บรรยากาศแบบวันธรรมดาวันหนึ่ง

พอเหวยอันกับภายหลังกินข้าวเสร็จก็เดินขึ้นบันไดไปดูอาคารของผู้บาดเจ็บ

พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ในช่วงที่เหวยอันหมดสติเพราะการชิงโครโนนั้น ภายหลังเอาอาหารมาให้พวกเขาแล้ว

พอเหวยอันกับกุยหลังเดินมาถึงห้องพักของผู้บาดเจ็บก็พบว่ามิกลินับ เนื่องจากไม่มีอากาศไหลเวียน แต่ทั้งสามคนยังถือว่าอยู่เป็นเพราะปิดม่านหน้าต่าง อย่างมิดชิด และไม่ได้เดินไปไหนมาไหน

เฟิงจะเดินเข้าไป เหวยอันก็ได้ยินน้ำเสียงตื่นเต้นของชายคนหนึ่ง

"ได้ผลจริงด้วย!" เขาร้อง "พวกเราทดสอบข้อมูลการกักตัวของเซลล์ ที่ติดเชื้อแล้ว มันหายไปหมด แกรมฟังก์ชันเยื่อภายในร่างกายมนุษย์ก็เริ่มทำงาน อย่างน้อยข้อมูลของผู้ป่วยอาการไม่หนักก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด..."

ผู้พูดคือหัวหน้าทหารบกหญิงที่ถูกช่วยกลับมาจาก 'อเวจี' ภายหลัง มอบยารักษาอาการถอดถอนกับบัตรทองแบบเจาะจงให้เขา รวมถึงให้ช่องทาง การสื่อสารที่สามารถแจ้งข้อมูลการป้องกันและรักษาการติดเชื้อได้

ตอนแรกเหวยอันคิดว่าหมอนี้ใกล้จะตายแล้ว ถึงตอนนี้เขาก็นึกได้ว่า หัวหน้าห้องอาจจะตาย แต่ตัวคนเจ็บกลับลืมเรื่องนี้ไปหมดแล้ว เขายังตะโกน บอกต่อข้อมูลที่เฟิงได้มา

เหวยอันสามารถจินตนาการถึงความตื่นเต้นของเขาได้ เนื่องจากการ ติดเชื้อกลายเป็นโรคพื้นฐานของพวกคนงานเหมืองในเมืองอัญมณีมาหลาย ชั่วโมงคน เป็นเรื่องปกติธรรมดาเหมือนการที่มนุษย์เกิดมาแล้วต้องตาย ซึ่งความเจ็บปวดนี้คือโชคชะตาที่จักรวาลมอบให้แก่พวกเขา

ไม่มีใครคิดว่าจะสามารถแก้ไขเรื่องการติดเชื้อได้

กุยหลังมองดูท่าทางตื่นเต้นของหัวหน้าห้องแล้วแค่ผงกศีรษะโดยไม่ได้ พูดอะไร

เหวยอันรู้ว่ากุยหลังกำลังคิดอะไรอยู่ ชายหนุ่มกำลังคิดว่า 'อย่างน้อย ก็ไม่ต้องมีคนตายมากนัก' เพราะกุยหลังก็เคยช่วยกองทัพสหพันธรัฐที่ประจำ อยู่อิงเทียนแบบนี้เหมือนกัน

ต่อให้ตัวเองตกต่ำลงถึงขั้นนี้ แต่กุยหลังก็ยังอยากยื่นมือออกไปช่วยเหลือ คนอื่น แม้สุดท้ายจะทำให้เขาต้องพบจุดจบก็ตาม...นี่เป็นเรื่องธรรมดา

เหวยอันคิดด้วยสีหน้าเย็นชาเนื่องจากเรื่องทั้งหมดล้วนเป็นไปตามตรรกะของสังคมนี้

เหวยอันไม่มีอะไรจะพูด... เพราะเมื่อข้อมูลการรักษาผู้ติดเชื้อถูกส่งกลับไป จะต้องก่อให้เกิดคลื่นลูกใหญ่ ซึ่งไม่ใช่เรื่องดีสำหรับพวกเขาสองคนแน่ๆ แต่ในเมื่อมันเป็นเรื่องที่ถูกยกลงอยากทำ เหวยอันก็จะสนับสนุนให้ถูกยกลงได้ทำในสิ่งที่ใจตัวเองอยากทำ

แต่ก่อนหน้านั้นเขาจำเป็นต้องได้ข้อมูลเยอะกว่านี้

"ในอเวจีเป็นยังไง" ชายหนุ่มหันไปถามพวกคนเจ็บ

"ผมว่ามันเป็นโรงงานผลิตอาวุธ" หงฟางตอบ

เหวยอันตะลึงงัน

หงฟางพูดต่อ "มันดูเหมือนโรงงานเหมืองแร่ แต่ไม่ใช่แน่นอน"

คนเจ็บอีกสองคนหันหน้ามามองพวกเขา น้ำเสียงของหงฟางฟังดูมั่นใจมาก

"พวกมันบังคับให้เราสร้างอะไรบางอย่างขึ้นมาจากแร่หิน ก้อนหินจะถูกแยกประเภทด้วยตัวเลข และของที่สร้างขึ้นมาจะเหมือนกระตอมหินหยาบๆ บางส่วนใหญ่มาก แต่บางส่วนก็เล็กมาก..." หงฟางเล่า

เขาทำไม้เท้ามือเพื่อบอกว่ากระตอมหินหลังใหญ่มีความสูงหลายสิบเมตร ส่วนหลังเล็กมีความสูงไม่ถึงหนึ่งตัวคน

"เราแค่อาพวกมันมาซ้อนกัน เหมือนงานใช้แรงที่ไม่ได้มีความหมายอะไร และต้องทำแบบนี้ทุกวันๆ โดยมีสัตว์ประหลาดหน้าตาเหมือนเครื่องลงทัณฑ์ตัวใหญ่ยักษ์คอยคุม คนของเรา..."

หงฟางหยุดเล่า ตัวสั่นนิดๆ

หัวหน้าทหารกบฏแซ่ลิ่งเล่าต่อว่า "มีสภาวะถดถอยอย่างต่อเนื่อง เดี๋ยว อยู่ก็ล้ม ข้างๆ ก้อนหินบนถนนทุกสาย...คุณอาจพูดเจอก้อนเนื้อ และก้อนเนื้อพวกนั้น...ยังมีชีวิตอยู่..."

"บางส่วนของอยู่ดีๆ ก็ดันขึ้นมาแล้วเริ่มเลื้อย เพราะมีอะไรบางอย่างออกมาจากข้างใน..." หงฟางเอ่ย "ผมไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่รับรู้ได้ว่ามีบางอย่างออกมาจากในตัวของพวกเขา...ทั้งที่ตอนนั้นคนพวกนั้นก็ยังมีชีวิตอยู่ มันเป็น

แบบนี้จริงๆ...ผมต้องช่วยพวกเขาออกมา ผมรับได้ถ้าพวกเขาตาย แต่จะ让他们พวกเขาเป็นแบบนี้ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด!"

หงฟางมองพวกเหว่ยอันด้วยใบหน้าที่ยังคงอ่อนวัย แต่ดูมั่นใจว่าตัวเองกำลังพูดอะไร

การเจอแบบนี้จะทำให้คุณเติบโตเป็นผู้ใหญ่ หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือกลายเป็นคนวิกลจริต

เหว่ยอันผงกศีรษะ

"นายคิดว่าสิ่งที่งอกออกมาจากตัวพวกเขาคืออาวุธ?" ชายหนุ่มพูดกับหงฟาง

"ในก้อนหินมีการรวมตัวของพลังงาน" หงฟางตอบ "ผมก็พูดไม่ถูก แต่รู้สึกว่ามันเหมือนมาก"

เหว่ยอันเชื่อคำพูดของหงฟาง เพราะเด็กหนุ่มเป็นระดับสูง และเหว่ยอันไม่เคยเจอคนที่มีเขี้ยวต่ออาวุธดีกว่าเด็กคนนี้

ตัวของเหว่ยอันเองก็มีเขี้ยวแบบนี้เหมือนกัน หลังมาถึงที่นี่ เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นแทบจะตรงกับภาพในจินตนาการของเขาทุกอย่าง...แต่ทำไมเทวทูตถึงไปร่วมมือกับสิ่งมีชีวิตในรอยแยกกัน เพื่อผลประโยชน์อย่างนั้นหรือ

แน่นอนว่ากองทัพกบฏที่กำลังจะเปิดศึกพร้อมยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้อาวุธมา โดยเฉพาะอาวุธระดับสูงที่สามารถตัดสินสถานการณ์ในสนามรบได้

นี่เป็นเรื่องปกติมาก และเป็นการย้อนกลับไปใช้วิธีคิดแบบที่เหว่ยอันคุ้นเคย

เหว่ยอันกับกุยหลิงเดินออกจากชั้นสาม เตรียมไปดูสถานการณ์ข้างนอก สิ่งมีชีวิตในรอยแยกไม่ได้ออกค้นหาพวกหงฟางอย่างเอิกเกริก แต่การที่รอบนอกถูกเคอร์ฟิวหมดแสดงว่ามีโอกาสเกิดเรื่องใหญ่

เนื่องจากเหว่ยอันกับกุยหลิงไปอเวจีไม่ได้ เลยต้องไปแถวๆ จุฑารวมพลในเมืองแทน

หลุมเหมืองคล้ายเหว่ล็ก ในขณะที่พวกเขาอยู่ตรงกันหลุม เหนือศีรษะ

มีไฟเหมือนส่องสว่าง ส่วนใต้เท้าเป็นถนนโลหะผสมมีลักษณะคล้ายตาข่าย
แมงมุม

ด้านบนก็มีเส้นทางเหมือนกัน เป็นทางแบนคล้ายใยแมงมุมพาดซ้อนกัน
เป็นชั้นๆ นี่คือท้องฟ้าที่มนุษย์สร้างขึ้น ใน 'เมือง' แห่งนี้ ส่วนหนึ่งของพื้นโลหะ
ผสมขนาดใหญ่เหมือนหมู่บ้านที่ตั้งอยู่บนนั่งร้าน สามารถเคลื่อนย้ายไปตาม
พื้นที่จุดสำคัญๆ ของเมือง

ตอนนี้พวกเขามาอยู่ที่จุดรวมพลซึ่งห่างจากสถาบันวิจัยไม่กี่ไกล โดยรอบ
มีกลุ่มแสงไฟหุบหุบ

เหวียนมองเห็นโซนซ่อมเครื่องจักรเล็กๆ โรงอาหารร้านอาหารจุดพยาบาล
ต่างๆ และตลาดมีขนาดเล็กที่จำหน่ายผงแร่

"ตอนนี้พลังของเรายังไม่ฟื้นคืน ยังคุยกับเจ้าพวกนี้โดยตรงไม่ได้
แถมพวกมันยังได้รับการซัพพอร์ตทางพลังจากเทวทูตทั้งหมด ทำให้ตอนนี้
เราทำได้แค่รวบรวมข้อมูลก่อน" เหวียนบอก "แต่ตอนนี้เทวทูตชั้นเอกหา
ตัวนายเจอแล้ว เราคงปิดบังตัวตนได้อีกไม่นาน..."

เหวียนหยุดนิ่งเมื่อได้ยินเสียงสถานีวิทยุที่มีเสียงรบกวนอย่างรุนแรง
ดังมาจากตำแหน่งที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

แต่เพราะสถานีวิทยุติดเครื่องกรองเสียงรบกวนไว้เลยทำให้พอจะ
ฟังเสียงอ้ออึงที่เหมือนเสียงครางแปลกๆ ได้รู้เรื่อง

"ปรับไปที่โซน A-13114...มันจะปรับโดยอัตโนมัติ...หลักฐานยืนยัน
ตัวตนของมนุษย์! ปฏิบัติเดี๋ยวนี้...การทดสอบได้ผล! มีผลในระยะห้าร้อย
เมตร!"

ข้อมูลนี้ถูกประกาศเข้าไปเข้ามาไม่หยุด บางคนตื่นตื่นจนตัวสั่น บางคน
กังขา แต่ไม่นานข้อมูลนี้ก็แพร่กระจายออกไปด้วยความเร็วแสงด้วยวิธีเฉพาะ
ของพวกเขาจนงานเหมือน

เหวียนได้ยินคนคุยกันห่างออกไปไม่กี่ไกล บางคนบอกว่าเป็นไปไม่ได้
แต่ก็มีช่างในร้านซ่อมพุ่งไปหาเครื่องปรับความถี่อย่างบ้าคลั่ง และมีคนพูดซ้ำๆ
เหมือนเสียดสีว่า "จริง จริง แท้แน่นอน พวกเราไม่ต้องตายอยู่ที่นี่แล้ว"

กุยหลังเดินดัดตลาดที่เต็มไปด้วยผู้คนจอแจ เขาซุกมือไว้ในกระเป๋า
ผีเท้าเบากริบ

เหว่ยอันรู้สึกได้ว่ากุยหลังอารมณ์ดี เนื่องจากผู้คนจำนวนมากรอดชีวิต
ได้อย่างง่ายดาย ทำให้เหว่ยอันอยากรักษาอารมณ์ที่มันเล็กๆ ของกุยหลังไว้

กุยหลังไปหยุดยืนที่หน้าแผงขายผงแร่แห่งหนึ่ง และใช้เงินซื้อผงแร่มา
หนึ่งถุงเล็ก

"นายซื้อเจ้านี่มาทำอะไร" เหว่ยอันถาม

"มานี่สิ" กุยหลังเรียก

ชายหนุ่มจูงมือเหว่ยอันเดินไปที่มุมมืดแห่งหนึ่งในตลาด

จากนั้นกุยหลังก็หยุดเท้าในความมืด เปิดถุงผงแร่ใส่มือ ผงแร่ส่องแสง
สีฟ้าอ่อนๆ มันมีพลังงานเพียงน้อยนิด

จิตใจต่อมาเหว่ยอันมองภาพตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง เมื่อมีปลาน้อย
ตัวหนึ่งว่ายออกมาจากผงแร่

มันเป็นลูกปลาตัวอ้วนกลมที่เปล่งแสงสีฟ้าอ่อนๆ ทำให้รอบตัวสว่างไสว
เหมือนความฝัน

"เอากลับไปเป็นเพื่อนเจ้าลูกปลาที่บ้านได้" กุยหลังว่า

เหว่ยอันยื่นมือออกไปจับลูกปลาอย่างตื่นเต้น ตอนที่ลูกปลาว่ายออกมา
จากผงแร่ใหม่ๆ มันยังดูมีน้ำ เลยชนไหลของเหว่ยอัน จากนั้นก็หยุดนิ่งแบบงงๆ

"ว่ายออกมาจากผงแร่เหวอ" เหว่ยอันทัก "สีฟ้าด้วย!"

"อืม พลังจากแร่ดารา" กุยหลังบอก

เหว่ยอันหันไปมองชายหนุ่ม และกุยหลังก็ส่งยิ้มให้เขา

กุยหลังหน้าตาดูอ่อนวัยมาก ไม่ใช่แค่เครื่องหน้าอย่างเดียว แต่อีกฝ่าย
ยังมีดวงตาที่เหมือนวัยรุ่นด้วย

ขณะที่กุยหลังเองก็มองเหว่ยอันอย่างจริงจัง คล้ายกำลังเกร็งเล็กน้อย
สีหน้าดูไร้เดียงสาและมีความคาดหวังอันแสนอันตราย

เหว่ยอันมองสีหน้าท่าทางของกุยหลังแล้วรับรู้ได้ถึงความคึกคักของ
ร่างกายอีกครั้ง มันทำให้เขาอยากเข้าใจกุยหลังมากขึ้น ไม่ใช่ว่าเหว่ยอันไม่มี

อารมณ์ปรารถนา แต่เขาคิดว่าเรื่องแบบนี้ไม่ควรเกิดกับกุยหลัง

สิ่งที่เขาต้องการคือรีบตัดสินใจให้ได้ว่าจะทำยังไงต่อไป เมื่อเขามี
ความรู้เรื่องอูบามากมาย นี่เป็นสิ่งที่เหว่ยอันเคยอยากหนีไปให้พ้น แต่ตอนนี้
เขามั่นใจมากว่าจะสามารถใช้ทักษะนี้ให้เกิดประโยชน์ได้ยังไง

เหว่ยอันพร้อมใช้ความมีดดำทั้งหมดปกป้องกุยหลังโดยไม่เลือกวิธีการ...

กุยหลังยื่นหน้ามาจูบเหว่ยอันอีกครั้ง

อูบ

บทที่ 186

ทรัพย์ากรยุคสงคราม

เหวียนคิดอะไรไม่ออกเลย

ทั้งที่เขาเป็นเรื่องวิตกกังวลมากมาย แต่ในเวลาแบบนี้โลกอันมืดมิดทั้งใบ กลับจมหายไปจากรอบตัว เหลือแต่พวกเขาสองคน ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีหรือความหวาดกลัวทั้งหมดล้วนมลายหายไป

ลูบครั้งนี้ยังคงเป็นลูบของคู่รัก แต่ภายหลังลูบอย่างยับยั้งชั่งใจ ทำให้ลูบนี้ไม่ได้กินเวลายาวนานเหมือนครั้งก่อน

เหวียนนึกถึงก่อนหน้านี้ที่ภายหลังมองเขาด้วยสายตาแปลกๆ แถมยังเตือนเขาว่าต้องหายใจ ทำให้เหวียนเขินมาก

ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงได้ปล่อยไปก่อนแบบนั้น ทั้งที่เมื่อก่อนเขาไม่เคยเป็นเช่นนี้เลย หลังจบเรื่องเหวียนก็ย้อนกลับไปแล้วก็นั่นใจว่าภายหลังไม่ได้มีประสบการณ์ด้านนี้มากเท่าเขา แถมยังใกล้เคียงกับคำว่าอ่อนหัด...ทว่าทั้งที่ตัวเหวียนเองมีคลังความรู้มหาศาล แต่ทำไมเขาถึงทำตัวเหมือนเด็กน้อยที่ไม่รู้ประสีประสาซะได้!

ภายหลังผละตัวออกจากเหวียนเล็กน้อย ก่อนก้มหน้าเตะหน้าผากับหน้าผากเหวียนเบาๆ

ทำนี้แสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิดและความหลงใหลจนเหวียนตัวสั่นในความมืดและอันตราย เขาถูกโอบล้อมไว้ในความอบอุ่น อบอุ่นนั้นความรู้สึกหนึ่งก็ผุดขึ้นมาอย่างรุนแรงว่า...เขาได้คนคนนี้มาแล้วจริงๆ 'เทพ'

ที่เคยตกต่ำลงไปเป็นสัตว์ประหลาด นักโทษผู้เดียวดายจนพังทลาย

เหยยอันได้ทำให้กุยหลังรู้สึกกว่าตนเองมีเหยยอันอยู่เคียงข้างแล้ว กุยหลังจึงมอบหัวใจของเขาไว้ในมือของเหยยอัน แต่เหยยอันกลับไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรกับหัวใจดวงนี้

"ฉันจะปกป้องนาย" เหยยอันพูดเสียงเบา "ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นฉันจะไม่มีวันปล่อยให้นายเจอเรื่องแบบนั้นอีก...ฉันสัญญา..."

กุยหลังขยับเข้ามาจูบเหยยอันอีกครั้ง

เหยยอันตัวเกร็งเครียดเหมือนเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจ แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกผ่อนคลายและพึงพอใจ ชายหนุ่มไม่รู้ว่าจะจัดการเรื่องนี้ยังดี

เหยยอันได้กลิ่นระบบกุยหลัง มันยังคงเย็นจัดและสื่อความรู้สึกได้ด้วยพลังล่องหนไม่มีกลิ่นเน่าและกลิ่นสนิมที่ทำให้เหยยอันคิดถึงเครื่องพันธนาการของกรมวิทยาศาสตร์อีกต่อไป

ในที่สุดการทรมานอย่างเต็มที่ของเขาก็ทำให้ได้ส่วนที่บริสุทธิ์ของกุยหลังมา

ได้มาอย่างสมบูรณ์ กลายเป็นของของเขา

กุยหลังใช้นิ้วลูบผมของเหยยอัน แน่แน่นอนว่าเขาจงใจเพราะรู้ว่าเหยยอันมีจุดอ่อนในหัวใจตรงไหน

ปลายนิ้วของหมอนั้นหยุดอยู่ที่โคนผมของเหยยอันแล้วลูบซ้ำๆ ทำให้ร่างกายของเหยยอันตื่นตัวขึ้นมาอย่างรุนแรง เหยยอันเผลอใช้มือข้างหนึ่งคว้าเสื้อของกุยหลังไว้แน่น เหมือนอยากดึงชายหนุ่มให้เข้ามาใกล้กว่านี้ แต่พยายามห้ามตัวเองไว้

เพราะความใกล้ชิดนี้ทำให้เขาหวาดกลัว เหยยอันไม่รู้ว่าตัวเองสามารถตามกุยหลังไปได้ถึงไหน ได้แต่เดินไปข้างหน้าอย่างดวงตามืดบอด

กุยหลังคือสมบัติที่เขาตามหาจนพบและพร้อมยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มา เขาจะมอบทุกสิ่งที่กุยหลังต้องการให้เจ้าตัว ต่อให้เหยยอันไม่เก่งเรื่องเอาใจคน แต่เขาทำได้

เขาทำได้ทุกอย่าง

แต่จังหวะนี้เองก็มีเสียงแฉ่งเตือนหุ้มดำดั่งขึ้นในเขตเหมือง

เหวออันกับกุยหลังหันหน้ามองไปทางตลาดพร้อมกันพบว่าเสียงแฉ่งเตือนสะท่อนก้องอยู่ในพื้นที่ปิดและมีดมืดแห่งนี้เป็นระลอก รวากับเสียงคร่ำครวญ

ในเขตเหมืองมีเสียงแฉ่งเตือนเพียงแบบเดียวคือสัญญาณเตือนภัย... ปกติเสียงแฉ่งเตือนนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไม่สามารถควบคุมพลังงานได้ซึ่งเหตุการณ์ที่พบเห็นได้บ่อยที่สุดคือเหมืองถล่ม ไม่ก็มีคนเจอสัตว์ประหลาดในเหมืองเกิดภาพหลอนในอเวจี หรือมีคนหายสาบสูญ หาดูไม่พบชนิดที่แม้แต่เงาของศพก็ไม่เหลือ

กุยหลังจุนขาด ตอนนั้นเหวออันยังคงจับเสื้อของกุยหลังไว้ ร่างกายของทั้งคู่แนบติดกัน

"...เป็นเสียงแฉ่งเตือนพลังงานหลุดจากการควบคุม" กุยหลังบอก

"อ้อ มี..." เหวออันเปรย "มีโตะเมฆายาย"

พวกเขาเสียงแหบเล็กน้อย คล้ายคู่รักที่แอบหลบเข้ามาดมมาหาความสำคัญแต่กลับถูกขัดจังหวะ

ขณะนั้นทั้งคู่ต่างก็สัมผัสได้แล้ว

ทั้งสองรู้สึกได้ว่ามีพลังมืดแผ่ขยายอยู่รอบตัว คล้ายสิ่งที่พวกเขาสัมผัสได้จากสถาบันวิจัยมาก แม้จะบางเบากว่า แต่มีขนาดใหญ่มากว่า

เหมือนมีหมอกรัตติกาลในนิยายของขวัญปกคลุมเมืองทั้งเมือง ส่อถึงกลางร้าย

ตัวหมอกมีอนุภาคประหลาด สามารถเห็นโครงสร้างพิสดารอย่างเลื่อนรางใต้แสงส่องสว่าง ซึ่งโครงสร้างเหล่านี้บิดเบี้ยวภายใต้พลังงานของอาคารปริศนาที่ไม่ได้อยู่บนโลกมนุษย์

เสียงแฉ่งเตือนแหลมสูง พาให้ผู้คนโกลาหล เหวออันได้ยินเสียงคนกรีดร้อง เสียงกระซิบ เสียงสวดมนต์ และเสียงร้องไห้ของเด็กน้อย

ทุกคนรับรู้ได้ถึงการถดถอยที่ไม่อาจต้านทาน รอบตัวมีพลังลึกลับที่เริ่มลากดึง เหมือนกรงเล็บเรียวเล็กที่ทั้งไล่โครกและเชื้อง้ำแบบอธิบายไม่ถูก

มันเปลี่ยนอีโนภายในร่างกายไปเล็กน้อย ทำให้ร่างมนุษย์ตกอยู่ในสภาวะถดถอย

นี่เป็นสิ่งที่ไม่มีทางเกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่เป็นเพราะมีสิ่งแปลกประหลาดบุกเข้าไปในร่างมนุษย์ ทำให้ร่างกายมนุษย์เติบโตเป็นสภาพที่ไม่อาจทำความเข้าใจได้ ก่อนจะกลายเป็น 'เส้นทาง'

เหวียนอันมองไกลออกไปแล้วพบว่ามันมีชีวิตหน้าตาแปลกประหลาดขนาดใหญ่ยักษ์โผล่ออกมา

แต่ละตนสูงกว่าสามเมตร พวกมันโผล่ออกมาจากอเวจีอย่างเงียบๆ ครั้งล่าสุดที่เหวียนอันเห็นพวกมันคือในถ้ำดีฟสเปซ ภายหลังพวกมันตายไปหลายตน แต่ตอนนี้เหวียนอันรู้แล้วว่าที่ภายหลังเข้าไปคือ 'มนุษย์' ที่ถูกทำให้กลายเป็นแหล่งพลังงานขับเคลื่อน

เหวียนอันยังฝังศพไปด้วย ต่อมาเมื่อเจ้าพวกนี้คลานออกมาจากหลุมก็มีอาคารงอกออกมาจากตัว กร่อนเซาะเรือนพักของเขา

ถึงตอนนี้เหวียนอันก็ยังจำหน้าพวกมันได้ เพราะพวกมันได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาเพื่อใช้ตัวเองเป็นรากฐานของอาคาร

ร่างกายของเจ้าพวกนี้ตายแล้ว กายเนื้อถูกทำลายแล้วยืดยาวให้ผิดรูปกลายเป็นแหล่งพลังงานเพื่อช่วยให้สิ่งมีชีวิตพวกนี้เข้ามาในโลกมนุษย์

และตอนนี้ เวลานี้ พวกมันก็เดินฝ่าไอนหมอกเข้ามาในแดนมนุษย์

เจ้าสิ่งมีชีวิตพวกนี้มีรูปร่างหน้าตาพิลึกพิลั่นเหมือนกัน ห่มหนังมนุษย์ แขนเป็นมิดหรือแฉ่ลักษณะเป็นปล้องๆ แบบที่ผู้คุมใช้ บอกให้รู้ว่าพวกมันคือทาสในโรงงานผลิตอาวุธ

เหวียนอันตระหนักได้ว่าพวกมันกำลังขยายอาณาเขต

ไม่มีใครแจ้งให้ชาวเหมืองกลุ่มนี้อพยพ และไม่รู้ว่ามีมาก่อนพวกมันเคยแจ้งให้ 'พันธมิตรชาวมมนุษย์' อพยพออกไปจากเหมืองแห่งนี้หรือไม่ พวกมันอาจจะเคยบอกแล้ว แต่ผู้มีอำนาจไม่สนใจ เพราะคนธรรมดาในกลุ่มนี้ก็เป็นแค่โบนัสให้กับพื้นที่ใกล้เคียงเท่านั้น

ภายหลังหมุนตัวเดินไปทางตลาด สถานที่ที่เมื่อครู่ยังคึกคักกลับเปลี่ยนเป็น

วิเวกวังเวงน่ากลัว

แสงไฟดับมืด เมื่อคนส่วนใหญ่ถูกใจมตัจจนตัวแข็งอยู่ที่เดิม บางคนงอกลงอิงอยู่บนพื้น บางคนทำท่าคุกเข่าอ่อนน้อมแต่กลับเหมือนเป็นอัมพาต

ทุกคนรู้ถึงการมีอยู่ของอเวจีและเคยได้ยินเรื่องของมันมาบ้าง นี่คือการที่น่ากลัวและชั่วร้ายที่ปกคลุมเหนือศีรษะของทุกคน และสักวันมันจะทิ้งตัวลงมาเล่นงานพวกเขา

ด้วยเหตุนี้พอเกิดเรื่องขึ้น ทุกคนจึงคิดว่าและแล้ววันนี้ก็มาถึงในที่สุด สิ่งที่คุณทำได้นั้น นอกจากขบถอยู่บนพื้นตัวสั่นเทาและยอมรับชะตากรรมอันโหดร้ายแล้วก็ไม่มีความเลือกอื่นอีก

"ผู้คุม' กลุ่มแรกจะมาถึงภายในสี่สิบนาที" เหวยอันบอก "ทางสถาบันวิจัยน่าจะปลอดภัยชั่วคราว ทางขึ้นถูกตัดขาดคงซ่อมไม่ได้เร็วนัก..."

ภายหลังหีบวิหคภายในของคณงานเหมืองจากพ่อค้าที่อยู่ข้างเขาขึ้นมาบอกว่า "แจ้งเตือนการขยายตัวของสภาวะถดถอย ขอให้ทุกคนไปที่สถาบันวิจัยภายในสี่สิบนาที"

การติดต่อสื่อสารภายในเหมืองขาดพลังงานล้วนเป็นการใช้วิทยุสื่อสารแบบเก่า

มันคล้ายวิทยุสื่อสารทั่วไป แต่ใช้คลื่นความถี่สื่อสารปกติที่หาได้ในส่วนลึกของเขตเหมืองเลยมีการป้องกันบางอย่างที่อธิบายไม่ถูก ดังนั้นแม้เวลานี้จะอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายที่สุดมันก็ยังสามารถใช้งานได้

เนื่องจากที่นี้อยู่ใกล้กับอเวจีจึงมีคลื่นรบกวนรุนแรง ทำให้การติดต่อสื่อสารเหลือแค่วิธีทั่วไปแบบนี้

แน่นอนว่าภายหลังได้รับรู้คลื่นความถี่หรือมอบอำนาจบางอย่างแล้ว ทำให้เมื่อเขาเอ่ยปาก เสียงจึงชัดเจนเป็นพิเศษ

"สถาบันวิจัยยังคงปลอดภัยเป็นการชั่วคราว" ชายหนุ่มเสริมอีกหนึ่งประโยค น้ำเสียงของชายหนุ่มนุ่มนวลและแผ่วเบาท่าว่ามีพลังหนักแน่น เหวยอันตกตะลึงเมื่อได้ยินสถานีวิหคกระจายเสียงอย่างรวดเร็วและกระจายเสียงซ้ำไปซ้ำมา

"แจ้งเตือนการขยายตัวของสภาวะถดถอย ขอให้ทุกคนไปที่สถาบันวิจัยภายในยี่สิบนาที สถาบันวิจัยยังคงปลอดภัยเป็นการชั่วคราว"

คำสั่งนี้ดังมาจากอุปกรณ์ที่ได้รับความเสียหายและเดิมไม่ได้ใช้เป็นสถานีวิจัย เพื่อกระจายข้อมูลชุดเดียวกันออกไปในทุกคลื่นความถี่และทุกฟังก์ชันในช่วงพริบตา

นี่คือการกระจายเสียงยามศึกสงคราม เหวียนตระหนักในเรื่องนี้ได้ชัดเจนอย่างยิ่งว่าสิ่งที่อยู่หลังใช้คือเทคโนโลยีในยุคสงครามของจริง เพราะมันมีขอบเขตอำนาจในการส่งข้อมูลที่นำขึ้นตะลิ่ง เมื่อพิจารณาแล้วว่าสถานการณ์เลวร้ายสุดขีดก็ต้องแจ้งสถานการณ์ปัจจุบันให้ทุกคนทราบ รวมไปถึงวิธีการหลบเลี่ยงจุดที่มีปัญหา

ยุคสมัยอารยธรรมโบราณผ่านมานานมากแล้ว แต่ชาวเหมืองที่อยู่ในส่วนลึกของเมืองแร่พลังงานยังคงใช้การติดต่อทางวิทยุแบบอารยธรรมในอดีต...เพราะมีเพียงเทคโนโลยีตัวนี้ที่สามารถใช้งานได้

เวลาผ่านมานานหลายปี ภัยหลังถึงได้เข้ามาปรับเปลี่ยนคลื่นความถี่วิทยุอย่างรวดเร็วเพื่อเผยแพร่ข่าวสาร

เหวียนคิดอย่างพริ้งว่าขนาดในยุคสมัยนี้แล้วภัยหลังยังสามารถระดมทรัพยากรที่ใช้ในกรรมาได้นขนาดนี้เชียวหรือ

ที่แรกเหวียนยังเป็นห่วงว่าชาวเหมืองจะตั้งตัวไม่ได้ ทว่าคนกลุ่มนี้กลับมีพลังขับเคลื่อนมากกว่าที่เขาคิดไว้

ตอนแรกผู้คนบนท้องถนนต่างตื่นตกใจจนวิ่งกันไปครู่หนึ่ง แต่พอได้ยินการกระจายเสียงครั้งที่สาม คนส่วนหนึ่งก็ได้สติ

มีคนจับกลุ่มกันพุ่งตัวไปทางสถาบันวิจัยก่อน บางคนอุ้มเด็กน้อยหรือประคับประคองกันและกัน ส่วนคนที่ยังไม่ได้สติก็ถูกเพื่อนลากตัวไป บางคนพุ่งตัวไปทิศทางฝั่งตรงกันข้าม คาดว่าคงไปตามหาครอบครัว

สถานีวิจัยทั้งหมดเข้าสู่โหมดสงคราม ซึ่งการแจ้งข่าวที่ตรงกันและเหมือนเป็นสิ่งที่มาจากการช่วยให้ประชาชนสบายใจ

เป็นเรื่องยากมากที่จะบรรยายถึงความสบายใจแบบนี้ เพราะมีแต่คน

สติไม่ดีเท่า นั้นถึงจะไม่มีใครตอบสนองต่อวิธีประกาศดังกล่าว ดูเหมือนคนโง่เง่าที่สุดหรือไร้ความช่วยเหลือมากที่สุดก็ยังถูกรวมอยู่ในขอบเขตการช่วยเหลือของเทคโนโลยีตัวนี้ด้วย

พอกุญหลังส่งต่อข้อมูลเสร็จก็หมุนตัวเดินกลับสถาบันวิจัยอย่างรวดเร็ว เหยยอันเดินอยู่ข้างเขา กระทั่งเห็นประตูใหญ่ของสถาบันวิจัยได้แต่ไกล ที่ประตูใหญ่เปิดไฟสว่างและไม่มีคนเฝ้า วันนี้ทั้งวันพวกนักวิจัยต้องจัดตั้งวอร์ดผู้ป่วยเพื่อดูแลผู้ที่มีสภาวะถดถอย ทำให้สถาบันวิจัยว่างโหวงมีคนอยู่ไม่มากเลยค่อนข้างปลอดภัย

ชาวเมืองที่เป็นคนพื้นเพที่ถูกรับเข้ามาในสถาบันวิจัย นาที่นั่นมีทั้งเสียงเด็กร้องไห้ มีคนสวดมนต์ มีคนตั้งคำถาม ทำให้สถาบันวิจัยดูน่ายเหมือนตลาดสด

นักวิจัยคนหนึ่งเดินออกมาดูสถานการณ์อย่างงงๆ และถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ก่อนจะแตกตื่นเพราะการแจ้งเตือนนี้ด้วย

เหยยอันเดินพลาญคุยกับกุญหลังว่า "ที่นี่ปลอดภัยแค่ชั่วคราว อีกไม่นานอาณาเขตการถดถอยจะแผ่ขยายมาถึงที่นี่"

"ใช้ฟังก์ชันป้องกันพื้นที่" กุญหลังบอก "พอรู้สึว่ามันมาใกล้พื้นที่ปรับความถี่โดเมนไปที่โซน A-13114"

เหยยอันอึ้งงัน และลองใช้ระบบโดเมนเชิงลึกไปสัมผัสสนามแม่เหล็กบนพื้นตามคำขอของกุญหลัง

มันทำให้เขารับรู้ได้อย่างชัดเจนกว่าเดิมว่าสิ่งที่กุญหลังมีไม่ใช่ความสามารถส่วนตัว แต่เป็นระบบของโรงงานทางการทหารอันละเอียดประณีตขนาดมหึมาแห่งหนึ่ง ทุกอย่างข้างในล้วนเคยมีคนตรวจแก้และเปรียบเทียบ ผ่านการกำหนดมาตรฐาน และเชื่อมต่อกับระบบที่ใหญ่กว่าเรียบร้อยแล้ว

เหยยอันสามารถมองเห็นข้อมูลอาณาเขตการถดถอยของร่างมนุษย์ ในตอนนี้ได้จากมุมหนึ่งในขอบเขตสายตา รวมถึงเครื่องหมายแจ้งเตือนอันหนึ่ง

เขาขีดตัวเลขเพื่อเคลื่อนย้ายอาณาเขตการถดถอยไปทางที่กุญหลังบอก

"...ดูแลคนที่มาช้าด้วย" กุยหลังว่า

"อืม" เหวยอันขานรับ

เขาคอยดูมนุษยธรรมดาที่ถูกสนามพลังการถดถอยหน่วงเหนี่ยวจนทำให้มาช้า และช่วยให้พวกเขามาถึงสถาบันวิจัยได้อย่างราบรื่น

เหวยอันทำงานอย่างถูกต้องเหมาะสม เพราะถึงอย่างไรสิ่งที่เขาມີในครอบครองก็คือส่วนหนึ่งของระบบวิทยาการที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อช่วยเหลือมนุษย

เหวยอันกับกุยหลังคุยกันพลางเดินขึ้นไปบนชั้นสามซึ่งเก็บไว้ให้ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บก่อนหน้านี้

เหวยอันรู้ว่าพวกเขาจะต้องทำอะไร อีกไม่นานสิ่งมีชีวิตจากอวกาศพวกนั้นจะค้นพบที่นี่ ด้วยกำลังของพวกเขาสองคนไม่มีทางต่อกรกับพวกมันได้ จึงต้องเคลื่อนย้ายมนุษยธรรมดาพวกนี้ภายในสามชั่วโมง

หัวหน้าทหารบกภูที่ซื้อสิ่งลือเป็นรูเจ้าถิ่น มีเส้นทางของตัวเอง ย่อมต้องมีวิธีถอยหนี

พวกหงฟางออกมานอกห้องแล้ว และกำลังมองดูสถานการณ์ด้านนอกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ที่นี่คือจุดรวมพลขนาดเล็ก คนที่หนีมาน่าจะมีประมาณสองร้อยถึงสามร้อยคน แน่แน่นอนว่าต้องมีคนที่ยังติดอยู่ในเหมืองด้วย แต่พวกเขาไม่มีกำลังจะไปช่วยเหลือ

คนที่ซื้อสิ่งลือเอ่ยขึ้นโดยไม่คำทักทาย "ผมรู้ว่าใต้เหมืองมีทางให้ไปได้ แต่ถ้าออกไปตอนนี้จะปลอดภัยไหม"

"เราจะคอยดูให้" กุยหลังตอบ

อีกฝ่ายผงกศีรษะอย่างเคร่งขรึม เพื่อนอีกคนมาช่วยพยุงเขา ก่อนจะเดินกะเผลกกะเผลกลงไปชั้นล่างพลางพูดคุยเรื่องเส้นทางกันคร่ำๆ

ห่างออกไปประมาณหนึ่งกิโลเมตรมีทางเข้าเหมืองที่ถูกทิ้งร้าง สามารถเคลื่อนย้ายผู้คนไปยังสถานที่ปลอดภัยได้ สิ่งลือรู้จักเส้นทางภายในจึงมีโอกาสสำเร็จสูงมาก

หมอกข้างนอกหนาทึบ เสียงแฉ่งเตือนมีความกดดันมากขึ้นทุกที...อเวจี

คือปลานเข้ามาแล้ว

ภายหลังถามนักวิจัยคนหนึ่งที่เคยสัมภาษณ์พวกเขาว่ามีรถที่ไม่ใช่แล้วไหม
อีกฝ่ายตอบเสียงตะกุกตะกักว่ามี

คนที่ซื้อสิ่งสื่อเรียกผู้คนให้ตามเขาไป เหวยอันมองดูอยู่สักพักก็เดินไป
ช่วยวางแผน

จากนั้นเหวยอันก็ประเมินสถานการณ์ว่าโอเค ทุกอย่างยังคงราบรื่น
สถาบันวิจัยมีทรัพยากรพลังงานที่เหมาะสมใช้วิ่งในเหมืองอยู่จำนวนหนึ่ง
สามารถให้ทุกคนเข้าไปได้

เหวยอันอยู่บนรถคุ้มกันคันหลังสุด เวลานี้เขาสามารถใช้พลังของตัวเอง
ได้อย่างช้าๆ เพื่อบรรเทาความบิดเบี้ยวของพื้นที่

พื้นดินนอกสถาบันวิจัยมีโสมรณะหนาที่ปกคลุมพื้นที่ที่มีพืชที่สามารถเจริญ
เติบโตอยู่ใต้ดินได้ แต่ไม่นานมันก็จะเสื่อมโทรม หายเข้าไปในรอยแยกของหิน
สุดท้ายก็ไม่เหลืออะไรเลย

ผิวสัมผัสของก้อนหินเปลี่ยนไป ดูสกปรกอย่างเห็นได้ชัด บางครั้งก็มีผลึก
หน้าต่างแปลกๆ คล้ายปล้อง และมีพลังสกปรกๆ ลอยออกมาจากภายใน

พวกมนุษย์มืองออกไปนอกตัวรถอย่างเงียบๆ แม้แต่เด็กก็ไม่กล้าร้องให้
สัญญาณญาณทำให้ทุกคนสัมผัสได้ถึงภัยคุกคามอันเก่าแก่ที่ฝังอยู่ในยีน
ชนิดนี้

ในใจของเหวยอันกำลังครุ่นคิดถึงสถานการณ์ในปัจจุบัน

เพราะการที่พวกเขาช่วยคนกลุ่มนี้ย่อมต้องสร้างความเคลื่อนไหวขึ้นมา
ไม่น้อย ซึ่งมันเป็นความเสี่ยง

บัดนี้เสียงจากวิทยุไร้สายหายไปหมดแล้ว แต่ทุกคนล้วนได้ยินจึงมา
รวมตัวกันเพื่อเอาชีวิตรอดในสถานการณ์ที่มีแต่ความสิ้นหวัง

มีคนพูดน้อยมาก ภายหลังก็ทำตัวไม่เด่น แต่ก็ยังมีคนอุตสาหะมองเห็น
และจำเสียงเขาได้

เรื่องในวันนี้ถูกเอาไปพูดกันซ้ำๆ ทำให้การหนีจากอวกาศกลายเป็นตำนาน
และความสำเร็จในหมู่ชาวเหมือง

ถ้าคุณหลิงอยากช่วย พวกเขาก็ต้องไปช่วย เพราะอย่างไรเหยยอันก็
ไม่อยากใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในคุกหาสนที่ถึงอวินตามลำพัง ตอนนั่งอยู่ในรถเขา
มองสีหน้าหวาดกลัวทว่ามีความหวังของชาวเหมืองแล้ว เขา...ดีใจที่ตัวเอง
มาอยู่ที่นี่ และเป็นคนแบบนี้

จะต้องมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นแน่นอน และไม่ได้จำกัดอยู่แค่ที่เมืองอัญมณี
เท่านั้น ส่วนเรื่องของเถาหยวน สิ่งที่เหยยอันต้องคิดคือหลังเกิดเรื่องเขาต้องทำ
อย่างไรเพื่อควบคุมและชี้้นำให้ทุกอย่างดำเนินไปในทิศทางที่ตนต้องการ

เหยยอันนวดหว่างคิ้วพลากรบรวมสมาธิอย่างเต็มที่
เนื่องจากครั้งนี้เป็นศึกใหญ่ ใหญ่มากๆ

深渊国度 5
Shen Yuan Guo Du 5

อาณาจักรเวจี 5
หูหลี่ เขียน
ปรานหยก แปล

จำนวน 392 หน้า
ราคา 439 บาท

《深渊国度》Vol. 05

Author: 狐狸 Hu Li

Copyright © 火星女频

Thai Translation Copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through Manzhouli Zhalaiguocuo Wenxin Counseling Studio
(满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室)
& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3377-7

ภาพประกอบ thisismjtp, KKstation
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ไอเวอร์ไวาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

หลังหลุดพ้นจากสเปซโลกวิญญานร้าย
เหล่าทหารจากสหพันธ์รัฐต่างผันหวานถึงชีวิตอันสดใสที่รออยู่ข้างหน้า

แต่ชะตากรรมกลับเล่นตลก เมื่อความหวังพลันดับสลาย...
พวกเขาถูกโยนลงสู่หลุมพรางอันน่าสยดสยองโดยไม่ทันได้ตั้งตัว!

เพื่อนร่วมรบที่**เหยียด**และ**ก๊วยหลิง**คุณเคยต้องจบชีวิตลงทีละคน
กว่าจะรู้ตัว คนทั้งกลุ่มก็ถูกโยนเข้าไปในเหมืองของเมืองอัญมณี

และเผชิญหน้ากับสิ่งมีชีวิตในอวกาศ
ที่พร้อมจะพรากลมหายใจไปได้ทุกเมื่อ!

Warning: violence, death, torture, blood, dead bodies, body modification, coercion, dehumanization, gory scenes, disgusting situation, imprisonment, mental & emotional abuse, massacre, murder & dismemberment, suicide, position switch

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3377-7

9 786160 633777

ราคา 439 บาท